

זאת התורה לא תהא מוחלפת

לברר טעויות ושיבושים חמורים ביסודות היהדות והחסידות
שהתפרסמו לאחרונה, ולהעמיד דברים על אמיתתם ודיוקם

שבט תשפ"ו

תוכן העניינים

1.....הקדמה.....1

0.....י"ג עיקרים - מינה לא תזוע.....0

1.....חסידות = התקשרות, האמנם?.....1

2.....התקשרות.....2

4.....אמונת צדיקים - אמונה שהוא צדיק.....4

6.....התבטלות - ביטול הדעת העצמית.....6

8.....ייחוס כוחות אלוקיים רח"ל.....8

9.....הצדיק כאמצעי רח"ל - אנחנו לא יכולים לבד.....9

10.....עבירה על ההלכה.....10

11.....כיבוד הורים.....11

12.....העלאת התפילות דרך הצדיק.....12

13.....הישועות משה זי"ע.....13

הקדמה

ידועים דברי הרמב"ם (דעות ו א) כי האדם נמשך בדעותיו ומעשיו אחר סביבתו. כאשר אדם שומע דעות שאינם ראויות, גם אם ברגע הראשון הוא נרעש ונזעק לעומתם, טבעו של עולם הוא שככל שהוא ימשיך וישמע אותן שוב ושוב, הם עלולות להפוך להיות חלק מהשקפת עולמו. כך ברא הקב"ה את העולם.

כאשר לצערנו לדאבון ליבנו קיימת בעולמנו שיטה, אשר בה כמה וכמה דברים שנוגדים במוצהר את תורתנו הקדושה, אזי למרות שהנטייה הטבעית היא לחשוב ש"לי זה לא יקרה". אבל כבר קבע לנו הרמב"ם רופא הנפשות הגדול שאנחנו במצב של סכנה להיגרר ולהימשך אחר דעות אלו גם אם מאוד לא נרצה בכך.

בפרט גדולה הסכנה כאשר השיטות הללו נבנות ונסמכות כביכול על מקורות נאמנים מהתורה ומספרי החסידות, וקרוב הדבר - בפרט אצל צעירי הצאן - שחלילה יבואו לטעות בד. וכמו שפירש ה'אמרי חיים' זי"ע את מאמה"כ 'זדים הליצונו' וגו'. כי כאשר זדים הליצונו ועשו לי צרות, בכל זאת מתורתך לא נטיתי. אבל מתי כן 'זלעפה אחזתני', מתי אני כן חושש ופוחד, כאשר 'רשעים עוזבי תורתך' כאשר הרשעים נעזרים (מלשון עזוב תעזוב) בתורה הקדושה.

על כן אמרנו להביא בזאת כמה וכמה נקודות אשר השתבשו ושיבשו בהם, ולבאר בס"ד את גודל ועומק הטעות והשיבוש.

כמה מצער וכואב כאשר לוקחים מושגים קדושים ונעלים כמו התקשרות, התבטלות וכד', ומוציאים מהם את המשמעות האמתית שלהם, ותחת זאת מכניסים בהם משמעות חדשה של דת ע"ז רח"ל. עצוב שבעתיים כאשר בקרב יראי ה' כבר חוששים לדבר על נושאים אלו של התקשרות לצדיקים, מחשש שמא הם יתפרשו בצורה לא נכונה ויגרמו למכשול ח"ו.

זאת מלבד השם הרע אשר שיטות אלו מוציאות על דרך הבעל שם טוב, כביכול זוהי דרך משוגעת ומעוותת אשר נוגדת את דת תורתנו הקדושה ה"י, וכאילו על מנת להיות חסיד נדרש להיות גס דעת ונעדר שכל.

כאשר מתרחשים בקרבנו דברים שכאלו, יש בכך קריאה משמים עבורנו, להתעורר ולברר אצל עצמנו את יסודות היהדות. יש כאן הזמנות פז להעמיד דברים על דיוקם. כל מיני יסודות חשובים אשר לא שייך להיות יהודי בלעדיהם, ואולי במשך הזמן לא עסקנו בהם מספיק. אולם כאשר אנו רואים לצערנו איך ששיבושים חמורים כל כך עלולים להתנחל ולקנות שביתה, שוב אסור לנו לשתוק! מוטלת עלינו החובה לחדד את הדברים בצורה הברורה ביותר, כדי שלכל הפחות נדע שאנחנו את נפשנו ונפש עוללנו הצלנו.

על כן באנו בזאת להביא בזאת את דעת תורתנו הקדושה ואת דרך החסידות הצרופה והטהורה, אשר היא דרכיה דרכי נועם ואמת. בכל אחד מהנושאים, הבאנו את הצורה המקורית של הדברים, והראנו כיצד כאשר סוטים מהאמת ולו במעט, עלולים להתרחש טעויות שהם כנגד דת משה וישראל חלילה.

נדגיש את המובן מאליו, כי כל הנקודות המבוררות בזה הקונטרס, הן סוגיות ארוכות ורחבות, הן בדברים הנוגעים ליסודות הדת והן בדברים הנוגעים ליסודות החסידות. בכל אחד מהם אפשר להאריך ולהרחיב מאוד. בקונטרס זה נגענו בכל נושא על קצה המזלג, ותן לכם ויחכם עוד.

עוד נאמר, כי לע"ע מחמת קוצר הזמן לא הובאו מקורות לדברים הנאמרים. אך הדברים היו לנגד עיניו של רב מורה הוראה מובהק אשר סמך ידו על הדברים. מלבד זאת כל מי שיקרא את הדברים יראה בעצמו שאלו דברים פשוטים וברורים לכל יהודי, ואם לא השיבושים שאירעו, היה מיותר לגמרי לדבר על כך.

ובכן נישא כפינו השמימה שיהיו אמרינו לרצון לפני אדון כל, ויביאו את התועלת המבוקשת, להציל אותנו ואת צאצאנו מטעויות, ולהתקרב לה' יתברך באמת ובתמים כרצונו בשלימות.

י"ג עיקרים - מינה לא תזוע

ידוע ומפורסם אצל כל יהודי באשר הוא כי יסוד היסודות של היהדות היא האמונה הטהורה. יש לנו י"ג עיקרים שמי שמאמין בהן הרי הוא נחשב ליהודי, ומי שלא, לא. כך כתב הרמב"ם (פרק חלק) שיהודי שעובר על מצווה ממצוות התורה עדיין הוא בגדר יהודי. מה שאין כן מי שאינו מאמין באחד מעיקרי האמונה, אינו יהודי ויינו יין נסך. למרות שלא מדובר באדם שעושה מעשים לא טובים, ויתכן שהוא מקיים בפועל את כל דברי התורה בהידור, אבל אם הוא משובש באחד מאלו היסודות, הוא נחשב אפיקורוס. (ידועה המחלוקת אם זה גם בשוגג או רק במזיד ואכהל"ב).

האמונה בי"ג עיקרי האמונה היא אמונה שאינה יכולה לזוז ממקומה לעולם ועד! על האמונה הקדושה הזו מסרו אבותינו את נפשם בכל הדורות!

ובכן בטרם נבוא לעסוק בשיבושים השונים שקיימים לצערנו, חובה עלינו להקדים ולהדגיש: כאשר מצטטים אמרה כלשהי מצדיקים או מחסידים הראשונים, אם יש בה באותה מימרא סתירה קלה לאחד מיסודות הדת, הרי שהיא בטלה ומבוטלת כעפרא דארעא! זהו דבר פשוט אשר לא ניתן להיכתב מרוב פשטותו, אך מה נעשה בראותנו אנשים שטועים בזה.

אלא מאי, אם התוצאה של האמרה הזו נוגדת את עיקרי הדת, הרי שבוודאי חלה כאן טעות בהבנה, כי לא יתכן שצדיקים יאמרו דבר שנוגד את עיקרי האמונה, ויהי מה! או לחילופין מדובר באמרה חסרת בסיס ומקור מהימן, ולא ממקור קדוש היא באה.

ידועים דברי האור החיים הקדוש על דברי חז"ל 'לא עם הארץ חסיד', כי עם הארץ לא רק שאינו יכול להיות חסיד, אלא איסור גמור עליו להתנהג בחסידות, כי הוא עלול לבוא לטעויות חמורות מרוב חסידותו האווילית, כמו שמספר שם האוהחה"ק כידוע.

כמו כן מי שאמונתו אינה בנויה כראוי, אם הוא עוסק בחסידות קרוב הדבר שיבוא לשיבושים חמורים שיגדירו אותו כאפיקורוס, כמו שאנו רואים לצערנו.

למשל: כאשר רואים בספרי חסידות שיש מושג שהצדיק מעלה את התפילות, יהיו משובשים שיוציאו מזה מסקנא שהתפילה מכוונת גם כלפי הצדיק רח"ל. במקרה כזה עוד בטרם נבוא להסביר את כוונת הספה"ק (ויבואר בס"ד להלן) הדבר הראשון שצריכים לדעת הוא, שהיות ואחד מעיקרי האמונה הוא 'שהקב"ה לו לבדו ראוי להתפלל ולא לזולתו', אם כן לא יתכן בעולם שזה הפירוש! גם אם לא נבין מה בדיוק

התכוון אותו ספר לומר, על כל פנים זאת אנו מחויבים לדעת מה הוא בוודאי לא הפירוש!

כל אלו שמפרשים את ספרי החסידות בצורות מעוותות כביכול הם אומרים דברים שנוגדים את אמונתנו הקדושה, הרי הם מוציאים שם רע על הבעש"ט הקדוש ותלמידיו כביכול חידשו הם תורה חדשה רח"ל!

אכן כל מי שזכה להסתופף מעט בצל צדיקי אמת יודע היטב שלא היו דברים מעולם. אין ולא יהיה שום עניין חסידי שסותר ולו במעט את אפס שקצהו של אחד מיסודות היהדות! החסידות לא באה להוסיף על תורת ה' וכמובן שלא לגרוע ממנה. החסידות באה להוסיף עלינו! לשפר את עבודת ה' שלנו שהיא תיעשה ביותר פנימיות וביותר חיבור לה' יתברך. וכל מי שסובר שהחסידות נגעה באפס מה בעיקרי התורה, הרי הוא טועה ומשובש ואפיקורוס!

אחרי שהדבר הזה ברור היטב ומיוסד ביתדות שלא ימוטו לעולם, כעת אנו יכולים לגשת לדון בעניינים שהשתבשו בהם לצערנו. נביא בזאת רשימת נקודות יסודות מרכזיות, נבאר בס"ד את צורתם המקורית, ונראה איך לימוד לא נכון של הדברים, מעוות ומשבש אותם עד בלי הכר.

חסידות = התקשרות, האמנם?

היה היה דבר ה' ביד עבדו הבעל שם טוב אשר הוריד לעולם אור גדול ונפלא, אור שבעת הימים אור הגאולה, דרך החסידות. אין כאן המקום להאריך בכל פרטיה וכלליה של דרך קדושה זו, אולם על רגל אחת ניתן לומר שהעניין המרכזי אותו האיר מרן הבעל שם טוב הוא, להביא את ה' יתברך נותן התורה אל תוך קיום התורה והמצוות. דרכו זו הסתעפה כידוע לענפים ושריגים רבים, אך הצד השווה שבהם הוא שכולם לדבר התכוונו, לחיות כאן בזה העולם באור ה' יתברך.

מעת האיר בעולם אור נערב זה, נקטו רבותינו הקדושים מאורי החסידות כי זו היא הדרך בה ישכון אור, ובכל מעשה של תורה ועבודה דרשו המה משומעי לקחם להכניס את אור החסידות, כלומר את אור ה'. עד שאמרו שתורה בלי חסידות לוקה בחסר. כי כך לימד אותנו הבעש"ט, על פי יסודות נאמנים מדברי חז"ל והראשונים, שקיום התורה אסור שיהיה מנותק מנותן התורה, וכל מעשה חייב שייעשה מתוך דבקות פנימית בחי החיים.

על מנת לזכות לחיי אורה באור ה' לימדו אותנו רבותינו הרבה מאוד עניינים ודרכים, כאשר אחד הדרכים המרכזיות הוא עניין ההתקשרות לצדיקים, אשר כפי שיבואר

בס"ד להלן זוהי מתנה שנתן לנו הקב"ה אשר שתל בעולמנו השפל צדיקי אמת שמקרבים אותנו אל ה' יתברך ומזריחים בקרבנו את אורו המאיר לארץ ולדרים.

והנה התחדש פירוש חדש למושג חסידות: לוקחים את כל תורת החסידות ומעמידים על אחת: סגידה לרבי. חסידות פירושה סגידה, ומעתה בכל פעם שאומרים 'חסידות' הכוונה היא סגידה. הוי אומר שכאשר הצדיקים אומרים שתורה מוכרחת שתבוא עם חסידות, הכוונה שתורה צריכה להיות כרוכה עם סגידה. כאשר אומרים שחסידות זה דרך האמת, הכוונה שדרך הסגידה היא דרך האמת. ובמילא מי שמתנגד לשיטת הסגידה, הרי הוא מתנגד לדרך הבעל שם טוב.

אחרי שנעשה השינוי בהגדרה, מעתה העבודה כבר הרבה יותר קלה, כבר לא צריך לשכנע ששיטת הסגידה היא נכונה, כי הרי כל אחד יודע שחסידות היא אמת.

נדגיש: גם במדה והיה מדובר בצדיק, וגם במידה והיה מדובר בהתקשרות אמיתית, בריאה ונכונה, הרי זהו שקר גמור! התקשרות היא חלק מרכזי בדרך החסידות, אבל לא זו היא הנקודה המרכזית! חסידות פירושה דבקות בה'! הצדיקים מסייעים בידנו להגיע לתכלית הזאת.

התקשרות

כאמור אחד היסודות המרכזיים שהנחיל לנו מרנא הבעש"ט זהו עניין ההתקשרות לצדיקים, אשר על זה הניחו דגש מיוחד. ויש לבאר מה התחדש בדרך החסידות מעבר למה שהיה נהוג בכלל ישראל כל הדורות.

הנה מאז ומעולם הצטוונו על כבוד התורה ולומדיה, ישנם על זה הלכות וזהו דבר שכל יהודי מחוייב בו. מעבר לכך יש גם את העניין המובא בגמרא שכדי לקנות תורה מפי הרב, מוכרח שתהיה לתלמיד הכנעה כלפי רבו כדי שהתורה שיורדת ממקום גבוה למקום נמוך, תוכל להיקלט בקרבנו. הגמרא מספרת על אמוראים שביקשו לשמוע שמועה מפי חבריהם, ולשם כך הם היו צריכים לעשות איזה שימוש כדי להכניע עצמם לרב.

כל אלו הם דברים פשוטים ויסודיים ביהדות. הכבוד והמורא לתלמידי חכמים הם חיוב בסיסי גם מצד הכבוד שאנו מחויבים לרכוש לחכמים, וגם מצד הדרך שלנו לקנות ולקבל מהם. אלא שדרך הבעל שם טוב חידשה עומק נוסף.

ונקדים: הקב"ה שם אותנו כאן בעולם הזה הגשמי כדי שנעבוד כאן ונגלה את כבודו בתוך המציאות הגשמית. זוהי כמובן עבודה קשה מאוד, כי הרי בעולם הגשמי לא רואים את אור ה' בצורה גלויה, ומצד שני הגשמיות זועקת ורועשת, נמצאת המלחמה פנים ואחור'. מה עשה הקב"ה, ברוב רחמיו וחסדיו הוא שתל בעולם כמה דרכים

לגלות את האור בצורה יותר חזקה ממה שהוא רגיל להתגלות בדרך כלל. הדרכים האלו הם מעין 'תחנות כח' שכאשר אנחנו מגיעים אליהם אנחנו נטענים בכוחות מחודשים, כאשר למשך זמן מה אנחנו 'רואים' את אור ה' בצורה יותר גלויה ומאירה.

הדרך הראשונה היא השבתות והמועדים, בהם מאיר אור ה' ביתר שאת ועוז. הדרך השנייה היא בית המקדש, אשר יהודי שהגיע לשם היה בהכרח יוצא מהכלים לנוכח ההארה העצומה של מציאות ה' שהאירה שם, וגם אחרי שהיה שב לביתו הוא עוד עמד למשך זמן רב תחת הרושם של הגילוי שהוא זכה לו בבית המקדש.

והדרך השלישית היא דרך הצדיקים. הצדיקים הקדושים אשר כל מהותם היא דבקות מוחלטת בה' יתברך ואין להם שום מציאות אחרת מלבדו, כאשר אדם מגיע אליהם (עם הכנה וכוונה נכונה), הרי הוא 'נדבק' באור הגדול שמאיר בסביבתם.

היות וכאמור תכלית דרך החסידות היא לקרב את האדם לחיי דבקות באור ה' יתברך, לכן שמו דגש מיוחד על העניין הזה שהוא בעצם עצה נפלאה איך לקבל אור גדול שהוא לא לפי ערכו של האדם ולא לפי מדרגתו לפי מעשיו.

ההתקשרות אשר עסקו בה בדרך החסידות היא התקשרות 'נפשית' עמוקה ביותר. קשר של אהבה וחיבור פנימיים של האדם לצדיק, אשר דרך התקשרות זו הוא מקבל מהצדיק את מהותו הפנימית של הצדיק, דהיינו הדבקות בה'. הדרך שבה אור הצדיק עובר למקושרים היא לאו דווקא דרך דיבורים, כידוע שהיו צדיקים רבים שכמעט ולא נשאו דברים ברבים. אלא זוהי דרך מאוד פנימית ונפשית שעוברת דרך הנשמה.

התקשרות זו עובדת גם בדרך סגולית כמבואר כל זה בדרשות הר"ן () ובעוד מקומות רבים, והן בדרך טבעית. משל למה הדבר דומה, כאשר רואים את הגבאי של הרבי הולך ברחוב, הרי שבדרך ממילא נזכרים ברבי, כי הגבאי הוא אחד שנמצא כל הזמן בסביבת הרבי וכל מציאותו היא השימוש לרבי.

כמו כן כאשר רואים את הרבי, נזכרים בדרך ממילא מהקב"ה, היות והצדיק נמצא כל הזמן 'בסביבתו' של ה' יתברך וזוהי כל מציאותו וכל חייו.

מלבד זאת כאשר אדם מקושר בעומק נפשו לצדיק, הרי שבאופן טבעי הוא משתדל להידבק בדרכיו וללכת על אותה דרך שהצדיק הולך. והדברים ידועים ופשוטים לכל מי שזכה לטעום את טעמה של התקשרות אמת לצדיק אמת.

והנה לצערנו ולדאבון ליבנו התחדשו מושגים חדשים בתורת ההתקשרות. ישנם הטועים לומר כי התקשרות פירושה 'סגידה', כביכול הצדיק נעשה מטרה בפני עצמה רח"ל. היות ואנחנו אנשים קטנים וגשמיים, אין לנו אפשרות להתחבר עם הקב"ה באופן ישיר (כפי שיורחב בס"ד להלן), ולכן אנחנו צריכים להעמיד את הרבי כאמצעי

שיחבר אותנו אליו יתברך. והיות והרבי הוא זה שהכל עובר דרכו, הרי שאנחנו צריכים 'לעבוד' אותו ח"ו.

מכאן נובעת מציאות שהרבי הוא המרכז של כל החיים, מהבוקר ועד הערב עוסקים רק בו שוב ושוב. השיח הוא שאנחנו צריכים להיות 'געטריי' לרבי ובוה נמדדת מדת החסידות של כל אחד, עד כמה הוא מסור לרבי.

והדברים כה מוזרים ומשונים, הרי בכל הדורות ידעו שצדיק זהו אדם שמסר את כל חייו ואת כל מציאותו עבור עם ה', כל המהות של רבי היא שהוא נמצא כאן בשביל לרומם את החסידים ברוחניות ואף לפעול להם ישועות אצל הקב"ה. כל מי שזכה להסתופף בצל צדיקי אמת מכיר את הגישה של הצדיקים לתפקיד הרעביסטווע שלהם, שזהו אינו אלא שליחות שהם קיבלו משמים להיות עבד לעבדי ה'.

ואילו השקפה זו גורסת כי אדרבה, כל החסידים נמצאים כאן בשביל הרבי! כאשר רוצים להגדיר מאן דהו שמשתייך שנים רבות לחצר הקדוש, מגדירים אותו כך: יהודי שכבר כך וכך שנים 'עומד לימינם של רבותינו הקדושים'... זוהי ההגדרה של חסיד, מי שמשרת את הרבי כמו שצריך...

אכן מי שהוא חסיד ומקושר לרבי, משתדל לסייע בעד הרבי בכל מה שהוא יכול כדי שהרבי יוכל לעשות את תפקידו נאמנה להרביץ תורה וחסידות במלוא העזו כרצונו הקדוש. החסיד משתדל לעזור לרבו בבניית המוסדות שמטרתם היא להגדיל את כבוד ה' בעולם! לא כדי להגדיל את שמו של רבו (אשר אינו חפץ בכך בכלל אם הוא אכן צדיק), אלא כדי לקרב את העולם אל תכליתו ושלימותו בהעמדת עדרים של תלמידי חכמים ועובדי ה'.

אמונת צדיקים - אמונה שהוא צדיק

כל מה שדברנו עד עכשיו הרי זה אמת ויציב גם כאשר מדובר אכן בצדיק אמת, אולם כאן באים אנו לדון בעוד שיבוש.

מאז ומעולם ידענו על המושג של אמונת חכמים, דהיינו שיהודי יודע שהצדיקים השלמים הם כל כך אהובים אצל הקב"ה והוא מקיים את גזירותיהם ושומע אל תפילותיהם (בדרך כלל).

אנחנו גם מאמינים שהצדיק שעושה כל הזמן את רצון ה', נמצא במקום רוחני יותר גבוה ממה שאנחנו נמצאים, והוא בוודאי משיג השגות עליונות יותר ממה שאנחנו משיגים, כי מי שעושה את רצון ה' בשלימות, הרי הוא עולה ומתעלה, כמו שאמר התנא רבי מאיר שכל הלומד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה.

יש גם עניין נוסף והוא היאמוני' שיש לנו בצדיקים. דהיינו כאשר אנחנו יודעים על אדם שכל מעשיו עשויים באמת וישר, והוא מוחזק אצלנו כצדיק אמתית שמבוטל לקב"ה כליל, אזי גם אם הוא עושה משהו שלא מובן בעינינו, יש לנו אמון שהוא בוודאי עושה את זה לכבוד ה'. כמובן לא מדברים על דברים שהם נגד התורה, אלא על דברים שאנחנו לא מבינים.

ואמנם גם כאשר נעשים דברים שנראים לנו שלא כהלכה, אנחנו סומכים על הצדיק שבוודאי יש לו חשבון הלכתי למה עכשיו הוא צריך לנהוג כך. (כאשר מדובר במשהו מסוים, ולא בזלזול שיטתי בהלכה, שאז הוא כבר יוצא מגדר צדיק כמובן).

לסיכום: אין לנו אמונה אחרת בעולם חוץ מהאמונה בה' יתברך! אנחנו לא מאמינים במשהו או במישהו נוסף. האמונה שלנו בצדיקים בנויה על האמונה שלנו בה'. היות ואנחנו מאמינים בה', לכן אנחנו מאמינים שמי שמתנהג בצורה שה' רוצה, יש לו יחס מיוחד אצל הקב"ה, והוא נמצא במקום יותר קרוב אליו.

והנה מה יעשו אלו שמסיבות שונות תפלות וטפלות בחרו ללכת אחרי מנהיג שאין להם שום מידע על שום דבר שמצדיק לתת לו את השם צדיק? ממציאיים מושג חדש: אמונת צדיקים - אמונה שהוא צדיק. האמונה הזו בנויה על כמה הקדמות שחלקם מומצאים, וחלקם נלקחו ממקורות אמת ושובשו ועוותו עד שיצא העגל הזה.

היות והוא נולד בביתו של צדיק וקדוש, והיות והם הבינו שרצון קדשו של אביו זי"ע הוא שהוא ימשיך את דרכו, ועוד כמה הקדמות על זו הדרך, אם כן המסקנא היא שהוא צדיק.

ועתה נחזי אנן, כאשר אנחנו מסתכלים בתורה ובודקים מה הם הקריטריונים הנדרשים כדי לקבל את התואר צדיק, נראה שיש כללים מאוד פשוטים וברורים. צדיק היינו אדם שכל חייו מוקדשים לתורה ולעבודת ה', אדם שכל מציאותו בטלה כלפי ה' יתברך ואין לו בעולמו שום דבר חוץ מרצון ה'.

האם יש דרכים אחרות להיות צדיק? לא!!! אצל היהודים צדיק זה מי שעונה לדרישות שהיהדות דורשת כדי להיות צדיק! שווה בנפשך אם יהיה אדם שאביו היה עו"ד מקצועי והוא ציווה במותו שבנו ימשיך את דרכו. אבל הבעיה היא שהבן לא למד להיות עו"ד, וכי אפשר להגיד שהוא עו"ד?!

אתה עו"ד או לא??!

אבא שלי היה... אתה עו"ד או לא? אבא שלי ציווה... אבל אתה עו"ד או לא? אבל אבא שלי אהב אותי... אתה עו"ד או לא? אבל כל החברים שלי מעריצים אותי... אתה עו"ד או לא???

אין ביהדות מושג של אמונה שכזו, למה? ככה. אמונה חייבת להתבסס על האמת, על התורה, על המציאות. גם האמונה שלנו בה' יתברך היא לא אמונה של סתם כי ככה אמרו לי. אלא זוהי אמונה שבנויה על כך שהקב"ה התגלה בעצמו על הר סיני בצורה שכולם ראו ללא שום ספיקות כי ה' הוא האלוקים אין עוד מלבדו. על זה בנויה האמונה שלנו. אבל אמונה סתם כי ככה נראה לי, זוהי אמונה שקרית.

התבטלות - ביטול הדעת העצמית

שיבוש חמור נוסף שקיים הוא בעניין הענווה והביטול. ידוע שאחד מיסודות החסידות המרכזיים הוא עניין ביטול הישות העצמית של האדם.

ביטול פירושו שאדם חי בצורה מאוד מוחשית את המציאות של ה' יתברך, עד כדי כך שהמציאות העצמית שלו כבר לא תופסת אצלו מקום. כלומר, ביטול פירושו הרגשה פנימית של אפסיות לעומת גדלותו הנוראה של הקב"ה. זהו הפירוש הפנימי והאמיתי של מדת הענווה כפי שלימדו מאורי החסידות.

בנוסף לכך היו חצרות שנהגו לעשות גם פעולות חיצוניות כדי לשבר את הישות הטבעית שיש לכל אדם מיום היוולדו, כשהמטרה היא להביא לכניעה הפנימית כלפי הקב"ה.

כאשר המושג הזה משתבש, הרי שהוא משתבש בכפלים. ראשית במהות הביטול, ושנית כלפי מי הביטול.

ראשית במהות הביטול: היות וטועים לסבור כי המטרה היחידה שקיימת בעולם היא אך ורק הסגידה למנהיג, לוקחים את המושג הקדוש הזה ומעוותים אותו לחלוטין, כביכול הכוונה היא שהאדם ימחק את עצמו לחלוטין. זהו שיבוש חמור מאין כמותו אשר נועד לגרום לאנשים לסבור שהם כשלעצמם אינם מבינים כלום ואינם יודעים כלום, אין להם שום יכולת להבין שום דבר ברוחניות. לכן הם חייבים להתבטל לדעתו של המנהיג שרק הוא יודע ומבין.

ההסבר הפסיכולוגי להצלחתה של שיטה שכזו הוא פשוט בתכלית. החיים של אדם בכלל ושל יהודי בפרט מורכבים מהמון פרטים שבהחלט גורמים לאנשים לעול גדול. ישנם אנשים ששמחים שיש מישהו שמוריד מהם את העול הזה, גם אם זה בא במחיר של מחיקה עצמית. הם נהנים מכך שהם לא צריכים להחליט כלום ולא להבין ולא לדעת, יש מישהו שנושא את המשא במקומם.

ובאמת זהו שקר עצום. הקב"ה נתן לאדם חכמה בינה ודעת כדי שהוא ישתמש בהם לעבודתו יתברך! הוא נתן לנו את הכלים להתחבר אליו ולהבין את תורתו ואת דרכי עבודתו. כמובן שהשכל של אדם גשמי הוא מוגבל ולא את הכל הוא יכול להבין. וגם מובן שאדם שלא זיכך את עצמו לגמרי, אינו יכול להשיג דברים שאנשים שכן זיככו את עצמם יכולים להבין. אבל יש את ההבנה הפשוטה שהקב"ה דורש מאיתנו והוא נתן לנו את הכלים בשביל להשיג אותה. הוא נתן לנו תורה מאוד ברורה שהכל כתוב בה שחור על גבי לבן, ואין שום מקום לומר שאנחנו לא מבינים!

נכון, ישנם סודות עמוקים שאנחנו לא מבינים, ויש גם חשבונות הלכתיים שונים שרק מי שתלמיד חכם גדול מאוד, יודע לחשבן, אבל כאשר אנחנו רואים בעינינו דבר שנוגד בצורה מפורשת את מה שכתוב בתורה, איך יתכן לומר שאנחנו לא מבינים!!! הקב"ה סיפר לנו בצורה מאוד מדויקת מה הוא רוצה מאיתנו, והוא גם קבע כללים מאוד מפורשים כיצד אדם נעשה צדיק ושלם, כיצד יתכן לבוא ולהגיד שאני לא מבין?!

נכון, לפעמים הצדיקים עושים דברים שהם למעלה מהשגתנו, וכאמור אנחנו לא תמיד אמורים להבין, אבל יש לנו אמון מלא בגדולתם וקדושתם אחרי שכבר הוכח לנו שהם צדיקים ויראי ה'. אבל כאשר יש מהלך חיים שנוגד את התורה, או כאשר מספרים לנו על אדם פשוט בתכלית שהוא צדיק נשגב אלא שאנחנו לא יכולים להבין במה הוא צדיק. זהו שקר!

השיבוש השני הוא למי הביטול. כפי שהקדמנו ענווה וביטול היינו ביטול מוחלט כלפי הקב"ה. זה בא לידי ביטוי גם כאשר התורה מצווה אותנו משהו שאנחנו לא מבינים, או כאשר הקב"ה פועל בעולמו דברים שאנחנו לא מבינים. אנחנו מבטלים את דעתנו ויודעים שלא מחשבותיי מחשבותיכם. הקב"ה הוא אש אוכלה שאין שום יציר נברא שיכול להשיג אותו או את דרכיו.

לבוא ולקחת את העבודה הזו ולהפנות אותה כלפי בשר ודם זהו פשע בל יכופר! גם כאשר מדובר בצדיק נשגב, אין מושג כזה של ביטול שכזה כלפי קרוץ מחומר! יש כבוד, יש ביטול, יש התקשרות והתאבקות בעפר רגליו, אבל ביטול היש בכזו מדרגה, זהו דבר ששייך רק לקב"ה!

כאשר הדעת משובשת, אזי זהו אחד הנושאים המדוברים ביותר, באשר הוא סולל דרך לדברים רבים אשר לא כדת... אבל זהו שיבוש חמור ביותר. הקב"ה נתן לנו כלים של חכמה בינה ודעת, ואיך אפשר לבוא ולעשוק אותם?!

נקודה נוספת : אצל היהודים יש כזה מושג שלא שואלים שאלות. הכוונה היא שיהודי צריך לחיות בתמימות עם ה' יתברך בלי להתחכם. בקרב חסידים בפרט הרחיקו מאוד את דרך החקירה שנוגדת את התמימות.

מכן נובע שיבוש חמור כביכול אסור להבין ולברר דברים. זהו עוד שקר חמור ביותר. החקירה שהרחיקו ותיעבו פירושה לחקור בשכל אנושי האם יש קב"ה. בזה סברו שאין ראוי להגיע לאמונה דרך הוכחות וראיות, אלא עלינו להאמין בה' היות וכך קבלנו מאבותינו שקבלו מאבותיהם עד מעמד הר סיני ששם ראו כולם כי ה' הוא האלוקים.

כל זה הוא כאשר מדובר על האמונה בה' יתברך, אשר אז נקטו רבותינו שאין לעסוק בזה באופן שכביכול יש צד שני חלילה, הן מחמת שאמונה שכלית היא יותר גשמית מאשר אמונה שנבנית על ראייה מוחשית. והן מחמת הסכנה שיש בדבר שעלולים חלילה להישאר בשאלות. והיות שמדובר בדבר הכי קריטי ליהודי, האמונה, אסור לקחת סיכונים.

אבל כאשר מדובר בתורה וכן כאשר מדובר בדרכי העבודה, אדרבה ואדרבה, הצטוונו לעסוק בתורה בעומק העיון, לדון בה ולבדוק למה הדין כך ולמה ההלכה כך. מי שילמד גמרא כמו שהיא כתובה ויאמר שאסור לשאול שאלות על הגמרא, הרי הוא בור ועם הארץ כמובן. וכמו כן כל העניינים של עבודת ה', אנחנו אמנם לא מצווים ללמוד אותם לעומק ולדעת בדיוק איך עובד כל דבר, אבל אנחנו בפירוש צריכים לדעת מה אנחנו עושים.

אין מושג כזה שאסור לשאול שאלות בעבודת ה'! אם יש דברים שלא מובנים לי, ובפרט אם יש דברים שנראים לי כסותרים את התורה, אני מחוייב לשאול ולברר!

ייחוס כוחות אלוקיים רח"ל

העיקר הראשון מייג העיקרים הוא :

אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבַּרְךְ שְׁמוֹ הוּא בּוֹרָא וּמְנַהִיג לְכָל הַבְּרוּאִים, וְהוּא לְבַדּוֹ עֹשֶׂה וְעוֹשֶׂה וְיַעֲשֶׂה לְכָל הַמַּעֲשִׂים.

אין בעולם שום כח מלבד ה' יתברך! מה שאנחנו יודעים שלצדיקים יש כח לגזור ולבטל גזירות זה על פי רצונו יתברך שמאהבתו לצדיקים עושי רצונו נתן בידם כח לשדד מערכות, אבל חלילה לומר שיש להם כוחות בפני עצמם רח"ל!

כאשר אנשים משתמשים כלפי המנהיג בדיבורים שנאמרים על הקב"ה, כביכול המנהיג הוא ישות בפני עצמו רח"ל, הרי זה דבר נורא ומחריד כל נפש!

מה שכתוב בספה"ק שהשפעות יורדות לעולם דרך הצדיק יסוד העולם, כמובן וכפשוט שאין הכוונה למה שסוברים האומות עובדי עבודה זרה שהקב"ה מסר את הנהגת העולם לכוחות שונים רח"ל. אלא הקב"ה מנהל את עולמו דרך המדות והספירות חסד גבורה וכו'. המדה שדרכה עוברות ההשפעות מלמעלה למטה היא מדת היסוד. והצדיקים הם מרכבה למדה זו.

נדגיש: זהו עניין עמוק שמי שלא מבין אותו לאשורו עדיף שלא יתעסק בו בכלל מאשר שיתעסק ויקצץ בנטיעות בדיבורי אפיקורסות!

הצדיק כאמצעי רח"ל - אנחנו לא יכולים לבד

עוד אחד מהשיבושים היותר חמורים שנכנסו היא השיטה כביכול היות והקב"ה כל כך גדול ונורא, לכן אין לאדם גשמי אפשרות להכיר אותו באופן ישיר, אלא מוכרחים להגיע לצדיק כדי שיחבר אותנו אל ה'. מכאן נובעת ההנהגה לשים את הרבי במרכז החיים ולהכביר במעשי ושירי דבקות בו, כביכול רק על ידי הדבקות בו, אנחנו יכולים להיות קשורים לקב"ה.

כמו בכל השיבושים שקיימים בעולם, גם כאן מדובר על מושגים שקיימים בספרי החסידות, אלא שהם נלקחים בצורה קיצונית ומשובשת!

הבסיס לשיטה עקומה זו הוא, מה שאנחנו באמת יודעים שאדם גשמי, ובפרט אדם שלא תמיד מתנהג כשורה, אינו יכול להשיג השגות רוחניות כמו שה' רוצה שיהיה, כי שכל גשמי לא יכול להשיג רוחניות. אולם ככל שיהודי הולך ומזדכך ומיטהר, הנשמה שלו כבר יכולה יותר לקלוט דברים רוחניים.

כל זה נכון כאשר מדובר על השגות רוחניות. אבל לפני ההשגות יש את המציאות הפשוטה שהקב"ה מצפה שכל יהודי באשר הוא יקיים את מצוות התורה 'ובו תדבק' ויתחבר לקב"ה. דבקות בקב"ה יש בה הרבה דרגות גבוה מעל גבוה, אבל יש בזה גם את הדרגה הבסיסית שנדרשת מכל יהודי בלי קשר למה שהוא משיג או לא משיג. כל יהודי חייב להשתדל לחיות את חייו בצורה של קשר עם הקב"ה. הקשר הזה מתבטא בקיום התורה והמצוות, בתפילה אל ה' בכל עת ובפרט בעת צרה, באהבת ה' וביראתו, באמונה ובטחון. כך נראה יהודי! כך חיו הסבתות שלנו הגם שלא תמיד הם ידעו קרוא וכתוב, אבל הם היו מחוברים לקב"ה בכל לב, באהבה וביראה!

כאמור יש דברים שהם מעבר למה שנדרש מיהודי בתורת חיוב, כל מיני מדרגות עליאיות, השגות רוחניות וכוונות טמירות. זהו אכן דבר שלא כל אחד זוכה לזה, וזאת חידשה תורת החסידות שעל ידי התקשרות אמת לצדיק אמת יכולים לזכות לקבל הארה מהאור שמאיר על הצדיק. הארה מהמדרגות הגבוהות שלו שהם מעבר למה שיהודי מחוייב בו. היו חצרות קודש שגם סברו שלהמון העם אין לעסוק בכוונות הפנימיות שבמצוות, אלא לעשות אותם כפשוטם ורק הצדיק מכוון, וזה משפיע קדושה על כל המקושרים, ועכ"פ בוודאי שלא מדובר על הכוונה הפשוטה ועל הדחילו ורחימו שנדרשים מיהודי.

איזו זכות יש למאן דהו לבוא ליהודי ולנתק אותו מהקשר לאביו שבשמים?! יש לנו אב בשמים שאוהב אותנו ורוצה בעבודתנו והוא מצפה שנתקרב אליו, מאיפה החוצפה לרחק בנים מאביהם!?

עבירה על ההלכה

אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, שְׂזֵאת הַתּוֹרָה לֹא תִהְיֶה מְחֻלָּפֶת וְלֹא תִהְיֶה תּוֹרָה אַחֶרֶת מֵאֵת הַבּוֹרָא יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ.

אחד הדברים היותר חמורים שמתרחשים כאשר הדעת משובשת בדעות כוזבות, הוא הזלזול המחפיר בקיום התורה כאשר מדובר בכבוד המנהיג. ומה שיותר חמור מהמעשים האסורים, היא השיטה.

לצערנו בכל הדורות היו שוטים שהתירו לעצמם דברים לצורך רבותיהם ואף הרגישו שהם עושים בכך מצווה גדולה. אבל היו אלו שוטים מקצה המחנה, אשר ללא ספק כאשר הם התבגרו אך מעט, הם כבר חזרו בתשובה על חטאיהם. ואם הם ח"ו לא חזרו בתשובה, הם קיבלו על זה עונש, כמו שאנחנו יודעים שהקב"ה **גּוֹמֵל טוֹב לְשׂוֹמְרֵי מִצְוֹתָיו וּמַעֲנִישׁ לְעֹבְרֵי מִצְוֹתָיו.**

לעומת זאת כאשר הדברים נעשים בתור שיטה מבוססת רח"ל זהו דבר חמור מאין כמוהו! הדברים מוסברים בהסברים מעוותים שהיות וכל מטרת התורה היא להביא לדבקות ה', והצדיק הוא התכלית (כמו שביארנו את השיבוש החמור כאשר הופכים את הצדיק למטרה בפני עצמה רח"ל), אם כן בוודאי שההלכה נדחית מפני התכלית.

ובכן, ראשית כל גם לו היה מדובר אכן בשאלה של קיום ההלכה לעומת דבקות אמתית בה', הרי אין ספק שקיום ההלכה קודם! (כמה עצוב שבכלל צריך לכתוב דבר

פשוט שכזה). ובפרט כאשר לא מדובר בדבקות ה' אלא בדבקות בצדיק, אין מילים לבטא את גודל השטות וההבל והחורבן שבדברים הללו!

אנחנו מאמינים באמונה שלימה שזאת התורה לא תהיה מוחלפת! אין ולא יהיה שום דבר בעולם שקודם לתורתנו הקדושה! כל המעלה של הצדיק היא מה שהוא נכנע לתורה הקדושה ולנותנה יתברך! איזו חוצפה נוראה זו לעמוד מול ה' יתברך ולומר לו בעזות פנים, יש כאן מישהו שקודם לך רח"ל!!!

הדברים מגיעים עד כדי כך שישנם כאלו אשר בשם ה"חסידות" טועים לומר או לחשוב כי אם הרבי יורה לעבור עבירות חמורות ביותר, חייבים לשמוע אליו רח"ל! והרי כבר ידענו שאפילו נביא ה' אינו רשאי לעקור דבר מהתורה (חוץ מנביא גדול אליהו הנביא, בהוראת שעה בהר הכרמל). ובפרט מי שאינו נביא, גם אם הוא צדיק נשגב, בוודאי שאין בו כח לעקור אות אחת מהתורה!

פוק חזי מה שכתבו בספה"ק סור מרע ועשה טוב להרה"ק מזידטשוב () ובהוספות מהרצ"א שם, שהרחיבו בדברים חמורים שאם הרבי מצווה לעבור על דבר מהתורה, אסור לשמוע אליו בשום אופן! וכתב שם המהרצ"א זי"ע שב"ה מאז הבעש"ט לא היינו צריכים להגיע לידי כך, כי מעולם לא היה צדיק שהורה לעבור על התורה.

נחדד שוב: כל מעלתו של הצדיק אחת היא, שהוא כנוע וכפוף לקב"ה לגמרי! אם הוא רואה את עצמו נעלה יותר מתורת ה', אזי לא רק שהוא לא צדיק, אלא הוא רשע ואפיקורוס גמור.

כיבוד הורים

בהלכה יש נידונים ארוכים אודות מי שחפץ ללמוד תורה במקום פלוני והוריו אינם מסכימים האם עליו לשמוע בקולם או לא. באופנים מסוימים הבן לא מחויב לשמוע בקול אביו ויכול ללכת ללמוד במקום שליבו חפץ.

והנה כאשר הדעת משובשת בדעות כוזבות, לוקחים את הדברים כמה צעדים קדימה ו"משכללים" אותם בכמה וכמה הוספות. הדעה המשובשת גורסת כי אם הבן רוצה להשתייך למקום פלוני ואביו אינו מסכים, אזי לא די שהוא אינו חייב לשמוע בקולו, אלא מצווה רבה מוטלת עליו להרוס לאביו את החיים עד בלתי השאיר לו שריד. הוא צריך במקרים מסוימים לנתק את הקשר, או "רק" לענות לאביו בחוצפה ובגסות, וכן למסור את אביו לממונים ולספר עליו אם הוא לא מספיק נאמן בכל מורשי לבו וכן הלאה.

כמה דם יהודי נשפך כמים! כמה ימים ונהרות של דמעות כבר נשפכו בעקבות הדרך
המחרידה הזו! כמה משפחות נקרעו! אוי לנו מצער השכינה!

כל יהודי שעומד מהצד עומד ושואל, מאימתי שמענו על דברים שכאלו?! אם אתה
רוצה להיות במקום מסוים, לך לך לשלום, מהיכן ההיתר שלך לרדוף את הורידך?!
ואם בגלל שהם מעיזים לשאול שאלות על השיטה המעוותת, אדרבה נראה אותך עונה
תשובות, הרי האמת אין ראוי לה שתהיה ביישנית, תענה, תסביר. אלא מאי, הוא יודע
טוב מאוד שאין כאן מה להסביר, כי יש כאן רק דבר אחד, לעבוד את המנהיג ותו לא,
וכי מה יש להסביר על זה?! נו, פשיטא אם כן שהדרך היחידה להתמודד עם הביקורת
היא רק על ידי יריקות ומכות וכו'.

העלאת התפילות דרך הצדיק

**אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁהַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׂמוּ לוֹ לְבַדּוֹ רָאוּי לְהִתְפַּלֵּל, וְאִין רָאוּי
לְהִתְפַּלֵּל לְזוֹלָתוֹ!**

שיבוש נוסף וחמור שקיים הוא בעניין המובא בספה"ק על העלאת התפילות על ידי
הצדיקים.

גם כאן מדובר בעניינים עמוקים עד מאוד, ובקיצור אמרים: ראשית יש לדעת כי כל
יהודי מחויב להתפלל לפני הקב"ה כל יום ובפרט בעת צרה, והקב"ה שומע תפילת כל
פה עמו ישראל. עד כאן זה מה שכל יהודי חייב לדעת.

אלא שצדיקים גילו לנו שלפעמים יכול להיות שהתפילה לא מתקבלת מיד, כיון שיש
מסכים מבדילים שנעשים בגלל העבירות או בגלל שהתפילה נאמרה עם מחשבה לא
מספיק זכה ונקיה. כאן יש עצה נפלאה שצדיקים גילו שעל ידי ההתקשרות לצדיקים,
וכמו שהתבאר לעיל שהתקשרות זו מאירה על הנשמה אור שהוא למעלה ממדרגת
האדם, על ידי זה התפילות יכולות לעלות.

וביתר ביאור: תפילה של יהודי היא לא סתם 'מילים', אלא זוהי מציאות רוחנית
קיימת. כאשר יהודי מתפלל נוצרת בעולם 'חפצא' שנקראת תפילה, אלא שלפעמים
החפצא הזה נשאר תקוע בחלל העולמות בלי יכולת להתקדם ולהגיע למקום הנכון.
ושוב נדגיש: כל תפילה נשמעת ומתקבלת, אלא שיש בזה הרבה דרגות, ואם התפילה
לא מספיק נקיה, היא מצליחה להגיע רק עד מקום מסוים ולא יותר.

יכולים להיות כל מיני דברים שיעזרו 'לדחוף' את התפילה כלפי מעלה, כגון מה
שאיתא בספה"ק שעל ידי תפילה אחת טובה מאוד, יכולים להעלות הרבה תפילות

שלא היו כמו שצריך. וכן יש ימים קדושים שמסוגלים להעלות את התפילות שלא עלו והם עומדות ומחכות שתהיה להם עליה.

כאשר יהודי מקושר לצדיק, אזי התפילה של הצדיק שנערכת בתכלית הנקיות והזיכוד, יכולה להעלות עמה את התפילות ה'ממתינות' שעומדות בדרך.

מה צריך לעשות כדי שהתפילה של הצדיק תעלה את התפילה שלי? איזה נפק"מ יש בזה לגבי התפילה שלי? אכן אין שום נפק"מ. התפילה שלי צריכה להיות תפילה פשוטה של יהודי שמתפלל לפני אלוקיו. אלא שאם הנשמה שלי מקושרת לצדיק, הרווחתי.

מי שלא מבין את זה, לא נורא. זה לא מיסודות האמונה שלנו, אפשר להיות יהודי גם בלי לדעת את הסוד הזה מכבשונו של עולם שצדיקים גילו. אבל מי שמבין את הענין הזה בצורה עקומה, זה כבר חמור מאוד! מי שכתוצאה מהדברים האלו יתחיל להפנות את התפילה שלו - ולו באפס מה - לכיוון הצדיק, זהו כבר דבר נורא ואיום! הצדיק אינו מקור של שום שפע, ומי שמכוון בתפילתו אל הצדיק, הריהו אפיקורוס!

דרך החסידות לא שינתה חלילה את הצורה של התפילה, הס מלהזכיר, היא רק גילתה דרך נפלאה לזכך את התפילות שיהיו בתכלית הזיכוד גם אם אנחנו בעצמנו עוד לא במדרגה הזו.

נספח - כ"ק האדמו"ר בעל הישועות משה זי"ע

הנושא הזה אמנם לא קשור ליסודות היהדות כמו כל הנושאים המדוברים עד כאן, אבל עצור במילין לא נוכל כאשר ישנם אשר תולים בוקי סריקי במלאך עליון זה, ומעלילים עלילות ברשע כביכול דברים אשר הם נגד התורה, ממקור קדוש יהלכון. ואנו אשר זכינו להסתופף בצל קדושתו רואים ועינינו כלות! הלא כל מי שרק דרך על מפתן היכלו של כ"ק רבנו הקה"י זי"ע ראה ושמע וידע מה היא בדיוק שיטתו הקדושה. דברי תורתו הלא המה מלוקטים בספריו הקדושים, ושם יכול כל אחד לראות נכוחה מה בדיוק רצה אותו צדיק. תורה לשמה! תפילה בדבקות! שבת קודש! קדושה וטהרה! שמירת הזמן! כבוד השכינה! התקשרות אמת לצדיקי אמת! הרי הרבי זי"ע לא חי לפני אלפיים שנה, רק לפני כחצי יובל עוד שמענו את קולו בקודש כשהוא עומד כמלאך הניצב על ראש דרך להנחותינו הדרך נלך בה. קולו הקדוש עוד מהדהד בזעקתו התמידית לתיקון ושיפור המעשים, לחשבון הנפש, לדבקות בה' יתברך! זה מה שהוא רצה וזה מה שהוא דרש במשך כל ימיו כולם שווים לטובה.

מי שזכה להסתופף בצל קדשו של רבנו זי"ע ושומע את מה שמצטטים בשמו, עומד ותמה, ריבונו של עולם, איך הם הגיעו לזה? איך הצליחו להדביק על מלאך ה' הבלים שכאלו? איך

מעיזים להשתמש בשמו הקדוש ולהציג אותו כרודף כבוד ח"ו וכמי שחלילה ייסד שיטת העבודה זרה!?

התשובה לכך היא שכל השיבושים והעיוותים שקיימים בעולם, בנויים על גרעין מסוים של אמת, אלא שכאשר לוקחים אותו ומעקמים אותו, נוצרת תוצאה נוראה ואיומה. כמו כן לקחו הם כל מיני דיבורים של רבנו זי"ע, דיבורים שמי שלא הכיר את האי צדיק וקדוש, יכול אולי לסבור שיש בהם רמז דק מן הדק לדת ההבל שלהם.

להלן נביא כמה נקודות שעליהם נתלים הטועים, ונבאר עד כמה רחוק דרכיו מהבלים אלו, ולא קרב זה אל זה, להבדיל אלף אלפי הבדלות בין הקודש ובין החול בין הטמא ובין הטהור.

כידוע רבנו זי"ע עסק מעודו בהקמת עולם התורה והחינוך במסירות נפש, עוד מימי נערותו בחו"ל, וביתר שאת מעת אשר קיבל עליו את עול ההנהגה. את כל חייו הקדיש אותו צדיק כדי להפריח את השממה הרוחנית שנוצרה בעקבות השואה האיומה, ולשם כך הקריב והקדיש את כל אשר לו.

המוסדות הקדושים אשר אותם הקים לכבוד הקב"ה, נקרא שמם בישראל 'מוסדות ויז'ניץ'. לדידו לא היה מדובר במפלגה שנועדה להאדיר את שמו או את שם אבותיו, אלא אלו מוסדות שהוא הקים עם מטרה אחת ויחידה אשר עבודה הוא חי כל חייו: לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו.

כאשר רבנו זי"ע דיבר בכל מיני הזדמנויות על החובה לתמוך במוסדות ויז'ניץ לא היה בזה שמץ של עניין מפלגתי או של המוסדות שאני הקמתי, אלא הכוונה הייתה למפעל הקדוש הזה שנקרא ויז'ניץ, המפעל שמייצר תורה וחסידות!

כאשר הוא דרש מסירות לויז'ניץ, לא היה בזה שמץ של 'אני חלילה, לרגע לא עלתה על דעתו שהסיפור כאן זה הוא! הוא פשוט ציפה שאנשים שמקבלים טובה מהמקום הזה, יהיו מסורים להצלחתו. זה הכל.

כמו כן רבנו זי"ע דיבר רבות על החסידים מהדור הקודם שהיו מקושרים ואדוקים ברבותיהם באופן נפלא. כל מי שהכיר רק טיפה מן הטיפה את רבנו זי"ע הבין טוב מאוד את כוונתו בזה. הוא הקדוש זי"ע אשר כל חייו היו קודש קודשים לה' יתברך, ידע והבין עד כמה ההתקשרות לצדיקים היא חלק בלתי נפרד מעבודת ה' יתברך, והוא גם ראה את אותם חסידים אשר בזכות התקשרותם האיתנה לרבותיהם, העפילו למדרגות רמות בעבודת ה' באופן מופלא ביותר. ועל כן הוא העלה זאת על נס כפי שהייתה שאיפתו כל הימים להחזיר את תפארת העבר שראו עיניו, ולגדל דור של חסידים עובדי ה' מופלגים דבקים בה' יתברך.

לבוא ולקחת את הדיבורים הללו ולעשות אותם קרדום לחפור בו ועטרה להתעטר בה, זהו בזיון איום ונורא לאותו צדיק, כאשר מתקבל הרושם כביכול הוא דאג בדיבורים אלו להגדיל את שמו ח"ו!

מלבד זאת יש להדגיש דבר נוסף בעניינה של חצר ויז'ניץ באופן כללי אשר הרבה נבוכים בזה וטוענים שכבר היו דברים מעולם, וכביכול יש בטעויות אלו דברים ששייכים לויז'ניץ המקורית.

כל נושא בעבודת ה' יש לו את הגוון המיוחד שלו בכל חצר וחצר. לכל קהילה יש צורה איך נראית התפילה ואיך נראים השבתות והחגים וכן הלאה. גם עניין ההתקשרות שונה מאוד מחצר לחצר. בויז'ניץ הייתה ההתקשרות לצדיקים מתבטאת בצורה מאוד נפשית ורגשית עד מאוד. חסידי ויז'ניץ בכל הדורות היו כרוכים אחרי רבותיהם באהבה עזה עד מאוד, וראו ברבי דמות של אבא. בחצר הקודש ויז'ניץ היה כל מעגל השנה כרוך מאוד עם הרבי, כי החסידים חיפשו להיות במחיצת הרבי בכל עת מצוא ובפרט בזמנים קדושים. למשל ראש השנה, כל עבודת היום סובבת סביב עבודתו של הרבי, הוא מתפלל לפני העמוד, תוקע בשופר וכו'.

כל מי שמכיר מקרוב את הלך הרוח יודע מה היא המשמעות של אותה הידבקות ברבי. זוהי התקשרות שמרוממת את החסידים לפסגות של אמונה ובטחון ודבקות ואהבת ה' ויראתו. כי כאשר אדם כל כך כרוך אחרי אדם שכל מהותו היא דבקות ה', הרי שזה הופך להיות גם השאיפה הפנימית שלו. (כמובן שמדברים על אנשים שמחפשים אמת, ולא על אלו שמחפשים את ה'מצב' וכבוד החסידות שלהם).

ביטוי נוסף היה לכך אצל ה'אמרי חיים' זי"ע שכל הבחורים היו מתפללים יחד איתו את כל התפילה מילה במילה. וגם היו מביטים עליו במשך כל התפילה (מלבד שמו"ע), כי זו הייתה הדרך שלהם להתעורר ברשפי אש כאשר הם ראו את האש המלהטת אצל הרבי, וזה רומם גם אותם.

ברור שהיו גם בחורים שסתם 'בהו' ברבי בלי להבין מה הם עושים, אבל המטרה הכללית של הנוסח הזה היה אחד: לקרב את בני ישראל אל ה'! הא ותו לא מידי.

יתכן שישנם חסידים מחצרות אחרות שהסגנון הזה נראה להם זר ומוזר, אבל הנושא הוא אך ורק ההנהגה החיצונית בלבד. לא מדובר כאן באנשים שחיפשו כבוד, ולא באנשים שהתפללו אל הרבי ח"ו, אלא מדובר על אנשים שההתקשרות הזאת ברבי מיטיבה איתם ומקרבת אותם אל ה'.

אבל לבוא ולקחת את ההנהגות הללו ולהשתמש בהם כדי להאדיר את כבודו של מישהו אחר חוץ מה', זוהי סטייה חמורה והכפשת הצדיקים הקדושים זי"ע.

נסיים בתפילה שהקב"ה יפקח עיניים עיוורות וישיב את בני אהוביו לעבודתו הנכונה והזכה כרצונו יתברך.